

DVADSIATA NEDEĽA CEZ ROK C

Keď si každý deň v tomto horúcom letnom období pozeráme v televízii správy, tak vždy sme svedkami veľkých požiarov, či už v južných štátoch Európy ako aj na americkom kontinente. Tieto požiare narobili obrovské materiálne škody a tiež aj straty na ľudských životoch. Dobre sa hovorí, že oheň je dobrý sluha, ale zlý pán.

V dnešnom evanjeliu nám Pán Ježiš hovorí: „Oheň som prišiel vrhnúť na zem; a čo iné chcem ako to, aby vzplanul?“ Ako máme rozumieť tejto Ježišovej požiadavke? Takto: Pán Ježiš prišiel na tento svet, aby priniesol Božie poslanstvo – evanjelium a s evanjeliom lásku, ktorú pripodobňuje ohňu. Oheň má štyri vlastnosti a účinky. Oheň svieti ako svieca, žiarovka alebo lampa. Oheň vyvíja silu v motoroch áut, lietadlách, atď. Oheň zohrieva v peciach alebo sporákoch. Oheň zapaluje všetko, čo je v jeho okolí, ako je to v prípade obrovských požiarov.

Pán Ježiš si želá, aby jeho náuka bola v nás takýmto štvornásobným ohňom. Teda, aby bola pre nás svetlom, keď povedal: „Kto ma nasleduje, nebude chodiť v tmách, ale bude mať svetlo života“ (Jn 8 12). Preto ten, kto verí, čo učil Pán Ježiš, tak ten vlastní svetlo. Takýto človek nie len vlastní svetlo viery, ale ňou zapaluje aj iných. Ježišova náuka má byť pre nás aj prameňom sily, aby sme dokázali premáhať zlé sklony, bojovať proti hriechu a vytrvať aj v utrpeniach. Ježišova náuka má v nás byť zavŕšená láskou k bližným, ako to povedal tesne pred svojou smrťou na Olivovej hore (Mt 25 34-40). Čiže, naše náboženstvo má byť ohňom lásky. A napokon, naše náboženstvo má zapalovať aj iných pre vieru v Pána Boha. On nám to kladie na srdce vetou: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach“ (Mt 5 14-15). Preto si Pán Ježiš želá, aby jeho náuka pôsobila v nás ako oheň.

Z toho vyplýva, že evanjelium, ktoré žijeme, prináša aj rozdelenie, ako to neraz vidíme aj v našich rodinách, pracoviskách, či školách. Vieme, že nie všetci sa dajú zasiahnuť týmto ohňom viery a Božej lásky. Preto sa ľudia rozdeľujú na dve časti. Na tých, ktorí tento oheň žijú a tých, ktorí tento oheň viery a lásky odmietajú. Tak to neraz bolestne vidíme aj v našich rodinách, kde jeden z manželov praktizuje svoju vieru, ale druhý ju odmieta. Nedivme sa, že z tohto dôvodu sa rozdelia aj deti, ktoré odpadnú od viery a prestanú pristupovať k sviatostiam. Toto rozdelenie vidíme aj medzi zaťmi, svokrovcami a nevestami. Cítíme to na pracoviskách alebo v školách, kde sú vystavení posmechu tí spolupracovníci či spolužiaci, ktorí svoju vieru žijú a praktizujú.

Z histórie uvediem príklad, ktorý opisuje Henrik Sinkiewich v románe Quo vadis. Kresťania za čias najmä cisára Nera boli naozaj tými, ktorí zapalovali vtedajší svet ohňom viery a z nej ohňom lásky, milosrdenstva a krutosti. V tomto ohni lásky zhorelo otroctvo, zabíjanie malých a slabých detí, ľahostajnosť k starým a najmä hrozná nemravnosť. Nedivme sa, že sa pohanský svet bránil tomuto ohňu Kristovej lásky a postavil proti nemu oheň prenasledovania. Na to doplatili tisíce umučených kresťanov, medzi ktorými boli aj svätý Peter a svätý Pavol. Aby cisár Nero odvrátil podozrenie, že on podpálil Rím, tak zvalil vinu na kresťanov, čo bolo príčinou ich prenasledovania.

Musíme si uvedomiť, že keď budeme žiť príkladným kresťanským životom, čakajú nás posmechy, pohrdania a rôzne príkoria. Vtedy je to jasný znak, že žijeme Ježišovým ohňom viery a lásky. Nedopusťme, aby nás ľudia chválili – najmä ľahostajní vo viere, akí sme tolerantní voči nim, keď dobre rozumieme ich ľahostajnosti vo viere, vtedy by z Kristovho ohňa v nás ostal len popol.

Pán Ježiš vedel, že jeho evanjelium svet rozdelí. Ale od nás, ktorí sme veriaci, čaká vernosť. Nesklamme ho!

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.